

Vršovice 27.3.2011

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti a přátelé, vítám vás na našich bohoslužbách ujištěním, že Pán Bůh je tu s námi a nabízí nám poznání svojí milosti ve slovu, písních i společenství svého stolu.

Píseň: 331 sl.1

Introit: Své oči stále upírám k Hosodinu; on vyprostí z léčky mé nohy.

Ž 25,15

Píseň: 99

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že tu smíme být. Děkujeme za každé setkání, kdy jeden druhému smíme svědčit o Tobě. Co všechno nám přinášíš do našich životů. Děkujeme za slova povzbuzení i napomenutí ve chvílích, kdy scházíme z Tvé cesty a hrozí, že zabloudíme. Jsme Ti vděční za dar společenství Tvého lidu, kam smíme přinášet vše, z čeho máme radost i co nás trápí a smíme to vše nahlížet ve světle Tvého Slova, kterému se tu učíme naslouchat.

Prosíme, abys nás učil poslušné trpělivosti v rozpoznávání Tvého hlasu. Prosíme, o tuto poslušnost pro celé Tvé stvoření, abychom se naučili žít, naučili se být Tvými lidmi. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S 202

Čtení: J 4,7-26

Píseň: 691

Text: Ex 17,1-7

Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi.

Dnešní texty jsou o poslušnosti a následování. A o milosti. Ježíšův příběh z Janova evangelia je velice známý. A je velice lákavé se k němu znovu a znovu vracet. Naslouchali jsme mu v 1. adventní neděli při křtu Viktorky Venclů. Uvědomovali jsme si Ježíšovu roli dárce života - toho, který nabízí vodu v zemi, kde je voda symbolem života.

Pro dnešní neděli nám církev nabídla k Janovu textu příběh z knihy Exodus. Jakoby nám ho chtěla nově otevřít pohledem na Boží lid putující do zaslíbené země. Tato cesta vede přes poušť. Poušť je místem, kde zažíváme onu radost vysvobození, ale zároveň i očekávání budoucnosti, ke které směřujeme. Poušť, která není umístěním dávného vyprávění, ale

situací, stavem života. Jeho zmatku, hledání a naděje. Takovou poušť zná každý z nás, znala ji i ona Samařanka, která šla pro vodu k Jákobově studni. A každý zná také onu touhu po oáze, po obyčejném životě, který by měl naplnění. Snad právě i to je také smyslem onoho Ježíšova podkrytí ženina života.

A do tohoto putování a hledání patří otázka poslušnosti. Jak dobře známe onen příběh Božího lidu na poušti, jsme zvyklí na to, že si lidé stěžovali a volali po tom, co bylo kdysi dávno v Egyptě. Prostě to k tomuto příběhu patří. Ale ono to není tak jednoduché. Nemám tu před očima nevděčné lidi, kteří neustále jenom brblají a protestují. Poslechněme si ještě jednou začátek dnešního starozákonního textu: „Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sínu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodinova rozkazu. Utábořili se v Refídimu, ale lid neměl vodu k pití.“ Tento příběh nebyl a není o prosté lidské neposlušnosti, ale také o zmatenosti a zoufalství. Lid uposlechl Boží rozkaz a šel tam, kam Hospodin přikázal. Ale očekávání toho, kam Pán Bůh člověka vede, se zcela minulo s realitou. Nečekala je oáza, ale nedostatek vody. Jak je to možné? Vždyť se spolehli na Hospodina! Vždyť uposlechlí! K protestům vedlo a vede míjení našich představ nejen s realitou života kolem nás, ale především s tou Boží realitou. Najednou se ukazuje, že smysl poslušnosti Boží vůle, jeho cíl, je pro nás stále trvajícím otázkou. A právě tato bolestná otázka patří do postního období, do období, ve kterém se snažíme otevřít se právě Boží realitě života. Bytostně se nás to dotýká. Velice často je to bolestné, týká se to našich vztahů, našich nejbližších. Musíme se vyrovnávat s tím, že cesty života našich blízkých mohou jít jinak a jinudy, než si představujeme. Že jejich víra má jinou podobu, než bychom si představovali. Velice výrazně jsem si tuto otázku v současné době uvědomuji jako administrátor sboru na Žižkově I. Po dvou letech odchází farář a sbor, který se těšil na začátek nové práce, znovu přemýšlí, co bude dál. Jak má tuto těžkou situaci uchopit? Jak my máme uchopit otázku poslušnosti na cestě po poušti. Je mnoho otázek ve chvíli, kdy není voda.

To vše nás vede k výkřiku z konce našeho textu z knihy Exodus: „Je mezi námi Hospodin nebo není?“ My jsme se snažili poslouchat a došli jsme do slepé uličky. Tato nejistota vede k osobním útokům a hádkám, situaci mezi lidem a Mojžíšem, situaci v církvi, ve společnosti – vždyť to ty, Mojžíši jsi nás sem dovedl, ty za to můžeš. To farář to způsobil, ne, to přece

laici, to církevní vedení, to partner, partnerka... To ti druzí mohou za to, že život nevypadá tak, jak my bychom rádi, aby vypadal. Za to, že jsme nedošli do oázy. Že tu není voda. A za tím vším otázka: „Má smysl poslouchat? Má smysl odevzdat svůj život Hospodinu?“

To nás tedy trápí. Jaká je Boží odpověď? Nejprve snad jaká není - nenechá se vtáhnout do projevů naší zásadní nejistoty - do našeho hašteření a brblání. O tom Pán Bůh nemluví, nemluví o tom ani Ježíš v našem dnešním textu z Janova evangelia. Pán Bůh řeší jádro problému a vede tak člověka kupředu. Protože On nás zná lépe než my sami sebe. Pán Bůh nabízí vodu. A tak tu před námi, navzdory všemu chaosu, objevuje jako odpověď neustále aktivní Boží stvořitelská moc, která vstupuje do lidského života. "Vyjdi před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít."

Bůh je při díle. Jakoby hora Choréb s Boží přítomností provázela Izraelce na celé jejich cestě. Vždyť hned na počátku ústředního příběhu Božího lidu se právě na hoře Choréb se setkal Mojžíš s Hospodinem u hořícího keře. Na otázku „Je mezi námi Bůh nebo není“ dostáváme jasnou odpověď. Ale kam jsme vedeni? Kam nás Pán Bůh vede? Co je na konci naší poslušnosti? Nabídka nového života, říká biblický svědek, život v nové poslušnosti. Boží přítomností jsme vedeni po poušti k hoře Sinaj. K centru cesty putování pouští. Ke smlouvě s Hospodinem. Žádný chaos v nás ani kolem nás tuto Boží nabídku života nemůže překonat. Sem, na horu Sinaj, do smlouvy s Hospodinem, má člověka dovést poslušnost Hospodina. K tomu nás vede dnešní příběh. V tomto světle vypadají zcela jinak události, které nezapadají do našich představ. V tomto světle vypadá zcela jinak naše putování. Protože je tu Boží budoucnost pro člověka, na kterou se smíme spolehnout. To má smysl. To jediné, co má smysl, je vydat svůj život Božímu vedení v poslušné víře.

A církev výběrem dnešních dvou textů nabízí vyznání - Boží odpovědi, Božím vedením je pro nás Ježíš z Nazareta, Kristus. Uprostřed zmatenosti osobních životů, jak ji reprezentuje samařská žena, uprostřed lidské rozdělenosti, jak ji reprezentují Židé a Samařané, tu je nabídka Boží smlouvy v Ježíši z Nazareta. A tento Ježíš přináší vodu živou. Svoji cestu smíření a odpuštění, ale zároveň výzvu k následování a svědectví. Samařská žena to nevnímá nijak úkorně - vždyť je přece tak přirozené a

jasné přijmout Ježíšovu nabídku a svědčit o ní.

Má smysl poslušně následovat. Má smysl přijmout Krista jako jediný orientační bod pro naše životy. Navzdory všemu. Navzdory svým otázkám a pochybnostem a zmatkům. Smíme přijmout Ježíše Krista jako svého Pána s úžasem a vděčností tak, jako ona samařská žena. Do svých životů. Tak, abychom se i my stali pramenem této vody živé pro všechny, kdo ji potřebují. Pro své nejbližší, pro sestry a bratry ve sboru, pro své okolí, a tak i pro celou společnost.

Amen.

Píseň: 636

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Požehnán buď Hospodin. On nám dal své slovo, abychom jej poslouchali, on nám zaslíbil své království, abychom měli naději. Jděte spolu s druhými odvážně a s pokorou. Netrapte se. Radost z Hospodina bude vaší záštitou.

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

Nu 6,24-26

Píseň: 163